

vodně namítati, že byly ve svém právu, nahlížeti do spisů, nějak zkráceny.

Pokud jde o rozhodnutí ve věci samé, budiž především konstatováno, že strana má nárok na přiznání odkladného účinku stížnosti na nss podané (§ 17 zák. o ss) jen za splnění těchto dvou předpokladů: a) když veřejné ohledy nevyžadují toho, aby rozhodnutí stížností v odpor vzaté neprodleně bylo vykonáno, a b) když by straně výkonem rozhodnutí vzešla nenahraditelná škoda. Nesplnění třeba jen jednoho z těchto předpokladů vylučuje uvedený nárok strany.

Žal. úřad odepřel v daném případě přiznání odkladného účinku především proto, že chatrný strop hrozí sesutím a ohrožuje bezpečnost obyvatelů domu, takže z důvodů veřejných nestrpí provedení nařízených oprav odkladu. Stížnost proti tomu namítá, že jedná se jen o nájemníka Bohumila F., a že jeho zájmy soukromé nemohou býti kladeny naroveň zájmům veřejným. Výtka ta jest zřejmě bezdůvodna, neboť je-li ohrožena bezpečnost lidského života, nejde jen o soukromý zájem ohrožené osoby, nýbrž o zájem eminentně veřejný.

Po stránce formální vytýká stížnost jako vadu řízení, že žal. úřad opírá své zjištění o komisionelní jednání, provedené dne 17. srpna 1929 a 27. září 1929 bez vyzvání a účasti st-lek. Nss nemohl tuto okolnost uznati za vadu podstatnou. — — — Zůstává tedy zjištění úřadu, že přiznání odkladného účinku brání zájem veřejný, přes výtky ve stížnosti uplatňované nedotčeno. Ale pak mohl zemský úřad již z tohoto důvodu zamítnouti žádost st-lek za přiznání odkladného účinku a netřeba zkoumati, zda snad i druhý předpoklad sub b) uvedený byl splněn či nikoliv. Je tedy stížnost proti rozhodnutí zemského úřadu bezdůvodná.

Pokud stížnost napadá též svrchu uvedený příkaz na plnění vydaný notářským úřadem, musil nss stížnost tu odmítnouti jako nepřipustnou, neboť příkaz onen není rozhodnutím ve smyslu § 2 zák. o ss, nýbrž pouhým vyzváním ke splnění povinností právoplatně již uložených bez vlastního samostatného dispozičního obsahu.

Č. 9823.

Pozemková reforma: Výrok stpú-u, že určitý statek podle § 3 lit. a) záb. zák. nepodléhá záboru, není zmatečným ani proto, že snad výrokem tím byl nesprávně aplikován zákon, ani tím, že výrok byl vydán bez souhlasu správního výboru stpú-u.

(Nález ze dne 16. dubna 1932 č. 5826/31.)

Prejudikatura: Boh. A 931/21.

Věc: Nadační fond Petra hraběte Strozziho proti státnímu pozemkovému úřadu o zábor.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. výměrem vyslovil stpú, že 1. veškeré nemovitosti velkostatku H., jež jsou vlastnictvím invalidní vojenské nadace Petra

hraběte Strozziho, jsou zabrány státem ve smyslu zák. č. 215/19, a že 2. současně zrušuje jako zmatečný svůj výměr z 26. srpna 1922, jímž sdělil české finanční prokuratuře, že tento nadační velkostatek podle § 3 a) záb. zák. záboru nepodléhá. V důvodech pak vyslovil, že jeho výrok ad 1. uvedený, deklarující, co již je právem od vydání zákona záborového, působí ex tunc.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost namítá mimo jiné, že výrok žal. úřadu z 26. srpna 1922 není aktem absolutně zmatečným a že proto nař. rozhodnutí výrok ten jako zmatečný rušící, je nezákonné. Není-li však aktem zmatečným, pak mohl vejíti v právní moc a pak ovšem že jeho právní moc brání, aby se stpů mohl znovu zabývatí otázkou záboru sporného majetku a prohlásiti jej za majetek státem zabraný. Nss zabýval se především námitkou, brojící proti výroku o zmatečnosti výměru z 26. srpna 1922 a shledal stížnost po té stránce důvodnou.

Žal. úřad pokládá tento svůj výrok za absolutně zmatečný, za paakt po právu neexistující, poněvadž prý stpů překročil jím zákonné meze, když za záboru nepodléhající prohlásil velkostatek, který podle zákona záborového záboru podléhá vzhledem k svému rozsahu a ze záboru podle § 3 a) záb. zák. vyloučen není. Aktem zmatečným je prý výrok ten i proto, poněvadž k výroku podle § 3 zák. záb. bylo třeba souhlasu správního výboru, jenž nebyl ani vyžádán, ani udělen.

Nss nemohl tomuto názoru přisvědčiti. Vyslovil-li žal. úřad oním výměrem z 26. srpna 1922, že sporný majetek je podle § 3 a) záb. zák. ze záboru vyloučen, pak může běžeti nejvýše o nesprávnou aplikaci zákona na daný případ, tedy o výrok snad nezákonný, nikoliv však o absolutní zmatečnost onoho aktu, která by ho činila paaktem po právu neexistujícím. Neboť pouhá materiální nezákonnost rozhodnutí sama o sobě nemaří jeho právní existenci.

Nss neshledal ani, že by citovaný výměr byl zmatečným proto, že vydán byl úřadem nepříslušným. Je sice pravda, že podle § 11 zák. č. 330/19 je k rozhodnutí o tom, které objekty jsou podle § 3 záb. zák. ze záboru vyloučeny, třeba souhlasu správního výboru žal. úřadu, avšak okolnost, že stpů uznal nemovitosti vyloučenými ze záboru podle § 3 a) záb. zák., aniž si k tomu vyžádal souhlas svého správního výboru, zakládá — jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 931/21 — nikoliv absolutní zmatečnost aktu, nýbrž jen vadu řízení. Je proto výrok žal. úřadu, že jeho výměr z 26. srpna 1922 je aktem absolutně zmatečným, v odporu se zákonem.

Ježto pak žal. úřad založil druhý výrok nař. rozhodnutí, že totiž nemovitosti velkostatku H., patřící vlastnicky invalidní vojenské nadaci Petra hraběte Strozziho, jsou státem zabrány, jedině na předpokladu, že jeho výrok o vyloučení nemovitostí těch ze záboru podle § 3 a) záb. zák. je absolutně zmatečný, po právu neexistující, a proto že možno ve věci znovu rozhodovati, předpoklad ten — jak uvedeno — však nemá oporu v zákoně, nezbylo než nař. rozhodnutí i co do druhého výroku zrušiti podle § 7 zák. o ss.